

Antonie Broek houdt De Dijk op koers

In het najaar van 2008 stonden ze opeens weer volop in de schijnwerpers. Met het album *Brussel* maakte De Dijk in één klap al het verloren gewaand terrein weer goed. Toen ze begin dit jaar ook nog eens de Popprijs kregen, was iedereen het erover eens: de Amsterdammers tellen nog mee. En daarmee ook drummer, producer en muzikale roerganger Antonie Broek. We spraken hem over het succes, zijn rol binnen de band en zijn liefde voor New Orleans-drummen.

tekst Jean-Paul Heck foto's Fred van Diem

Broek woont op een steenworp afstand van dierentuin Artis in Amsterdam. Het is een prachtig mooi herenhuis met in de tuin, een schuurtje dat er een beetje bij in het niet valt. Maar dit schuurtje is het kloppend hart van huize Broek. De sfeer is gezellig rommelig en het is meteen duidelijk dat Broek hier in zijn element is. Dit is de plek waar de drummer zijn ideetjes uitwerkt en zich op de arrangementen van nieuwe De Dijk-songs stort. Liedjes die dit jaar eindelijk de officiële waardering kregen die ze verdienen. Van uitzinnige euforie is bij de kersverse Popprijswinnaar echter geen sprake. 'Een prijs winnen is leuk, maar als ik een gouden plaat krijg, is de blijdschap veel groter. Kijk, als iemand schrijft dat je er geen zak van kunt, of ze schrijven

juist dat je beste van de hele wereld bent; daar kun je ook niks mee.'

Afgelopen zomer, bij de opnamen van hun laatste cd *Brussel* in de ICP Recording Studios in de Belgische hoofdstad, was de sfeer ongelooflijk ontspannen en de band oogde zelfverzekerd. 'Dit gaat een van onze betere albums worden', liet Broek toen al los. Hij heeft gelijk gekregen.

Biertje

Voor Broek is er niets mooier dan klooiën in een studio. Zeven maanden na de opnamen haalt hij herinneringen op: 'Ik zit heel graag in een opname-studio, maar dat geldt lang niet voor iedereen. De

omstandigheden in Brussel waren echter zó prettig dat iedereen op z'n gemak was. Huub (van der Lubbe, zanger; red.) hoefde 's middags alleen maar in het zonnetje naar de bierwinkel te fietsen. Muziek maken en bier drinken; meer was er niet. Geen vaste afspraken, zoals de kinderen uit school halen, of andere zaken. Met *Brussel* merkten we direct dat we met iets definitiefs bezig waren. Zo'n plaat waarop alles samenkomt en alles klopt. *Niemand In De Stad* was er ook zo eentje, net als *Blauwe Schuit* (respectievelijk uit 1989 en 1994; red.).'

Dat had volgens Broek ook te maken met de inspirerende omstandigheden in de Brusselse studio. Vooral de kelder vol oude en nieuwe instrumenten bracht het beste bij de bandleden naar boven. 'Elke

keer als we een nummer hadden opgenomen, doken we opnieuw met z'n allen de kelder in, en zag je weer iemand voorbij lopen met vijf gitaren. Ook alle drumstellen die er stonden waren geweldig. Ik heb er bijvoorbeeld op een heel klein Rogers drumstel gespeeld met een 18" bassdrum. Maar er stonden ook oude Ludwig kits en een prachtige DW. Ze hadden echt alle klassiekers staan. Er stonden maar liefst veertig snaredrums, dus ik had zoiets van: als het nu niet lukt, ben ik wel een vreselijke prutser.'

Die overdadige keuze heeft overigens niets afgedaan aan het zo specifieke geluid van Broek. 'Ik ben nooit zo bang om op een ander drumstel te spelen. Zolang ik er maar aan mag zitten. Die eigen sound krijg ik er toch wel uit. Wat ik altijd wil horen? Diepe toms en een vette bassdrum. En natuurlijk een snaredrum met een hoge toon, maar die draai ik zelf bij.'

New Orleans

Wat op *Brussel* en ook op de laatste cd's van De Dijk te horen valt, is de groeiende invloed van de New Orleans-drumstijl. Broek verklaart een echte liefhebber te zijn. 'Mijn affectie voor New Orleans-drummen gaat niet zo heel ver terug. Ik ben vroeger ooit begonnen met Ian Paice en Al Jackson (Booker T & The MG's). Die laatste is misschien mijn belangrijkste invloed. Toen ik net bij De Dijk zat,

moest ik de nummers heel hoekig spelen, terwijl ik in mijn andere band Jump! Dickie Jump! alleen maar shuffles deed. Pas toen ik mij verdiepte in die New Orleans-muziek, besepte ik dat ik niet hoefde te kiezen tussen hoekig spelen en een shuffle slaan. In die unieke feel zit het allebei, en strakheid bleek daarbij helemaal niet interessant te zijn. Iemand als Richie Hayward van Little Feat is daar een meester in. De overtuiging die hij en Zigaboo Modeliste van The Meters in hun spel leggen, maakte het zo bijzonder. Je hoort niet iets van: doe ik het zo goed? Alles is geplaatst en raak. Niemand speelt zoals Hayward, die man is echt ongelooflijk goed.'

Die New Orleans-invloed heeft ook zijn effect op de totaalklank van de band. Niet in de laatste plaats door de belangrijke rol die Broek speelt. 'Ik maak al heel lang de arrangementen voor De Dijk. Meestal was ik wel heel overtuigd van wat ik deed, maar soms vond ik het ook wat te hoogmoedig waar ik mee aankwam. Tenslotte ben ik toch gewoon de drummer van de band. Toen las ik een interview met Cyril Neville (The Neville Brothers) die letterlijk zei: 'Een band is eigenlijk één groot drumstel.' Dat vond ik wel een bevestiging van wat ik ook dacht.'

Rechtsbuiten

Broek legt zijn rol als roerganger verder uit. 'Ik ben geen arrangeur die mensen gaat vertellen wat voor

een partij ze moeten spelen. Iemand als onze toetsenman Kim Kops is zo muzikaal. Ik zeg dan bijvoorbeeld tegen hem dat hij in dit nummer een soort rechtsbuiten is. Dan moet hij die positie zelf invullen. Het gaat er vooral om dat we in een liedje elkaar niet voor de voeten lopen. Iemand moet de groove spelen en iemand anders de akkoorden. Daarbinnen is een vrije rol moeilijk.'

In alles wat Antonie Broek doet, komt vooral zijn liefde voor muziek bovendrijven. Zijn eigen drumwerk is daarbij slechts complementair. 'Ik hou meer van muziek in z'n totaliteit dan van drummen. Ik ben echt helemaal gek van muziek. Drummen vond ik wel een leuk plekje in de muziek, maar ik ben eerlijk gezegd nooit gevoelig geweest voor moeilijk drummen. Dat vind ik meer een sport. Daarbij weet ik heel goed wat ik niet kan. Ze moeten mij echt niet gaan vragen om jazz te spelen. Dat werkt niet.'

In dit blad vergeleken wij Broek ooit met Amerikaanse sessiedrummer Jim Keltner, en daar kan de Amsterdammer zich na enig aandringen wel in vinden. 'Ik snap waar je op doelt, maar Keltner is natuurlijk wel veel losser. Ik hou heel erg van die simpele aanpak, zoals drummers speelden in de songs van Al Green. Gewoon vijf minuten lang één groove spelen, dat vind ik fantastisch. Daarom ben ik zo weg van iemand als Steve Jordan. Ik zou ook heel goed de hele avond alleen met een hihat, snaredrum en bassdrum kunnen spelen.'

Spanning

Dat Broek toch een heel behoorlijke techniek heeft, ligt aan zijn fanatisme toen hij nog tiener was. 'Als zeventienjarige oefende ik mij een ongeluk, echt vijf uur per dag. Toen vond ik het ook leuk om moeilijke dingen te spelen. Maar toen ik eenmaal in een bandje speelde, merkte ik dat simpele dingen vaak veel mooier klinken. Als ik iets moet voelen, dan hoor ik liever die eenvoudige benadering.'

Dat zijn rol als producer en arrangeur ook wel eens moeilijk is, geeft Broek voluit toe. 'Soms kom ik wel eens een beetje buiten de band te staan, omdat ik in mijn positie bereid moet zijn om soms flink ruzie te maken. Maar ik heb daarbij altijd mijn gevoel gevolgd. Nadat ik in 1987 samen met Michiel Hoogenboezem het album *Wakker In Een Vreemde Wereld* had geproduceerd, kwam er toch wel de nodige spanning en druk bij mij bovendrijven. Ik had in die tijd heel veel contact met Jan-Pieter Den Tex (Amsterdamse zanger-gitarist; red), en toen we de opvolger moesten gaan opnemen, vroeg ik hem om raad. Zijn advies was simpel maar doeltreffend: 'Doe gewoon precies wat je deed op *Wakker In Een Vreemde Wereld*.' Dat heb ik gedaan, en het resulteerde in *Niemand In De Stad*. Met dat succesalbum vestigde Broek zijn naam als producer en arrangeur, en tot op de dag van vandaag is er aan die positie binnen de band nooit gemorrel. 'Ik ben gelukkig zoals de zaken nu lopen. Ik ben gelukkig in de studio, maar ook heel gelukkig op het podium. De perfecte balans, ja. Dat kun je wel zeggen.' ■

Brussel (Universal Music) van De Dijk ligt sinds augustus 2008 in de winkels. Kijk voor tourdata op www.dedijk.nl.